

jí dáti žádné jistoty a že risiko její se zápůjčkou spojené bylo krajně vysoké. Dlužník prý také obžalované zápůjčky nesplatil. Dovolávané zmatečnosti však tu není, naopak posoudil nalézací soud věc po stránce právní správně, shledal-li, že mezi tím, co obžalovaná dlužníku poskytla a tím, co od něho přijala, je nápadný nepoměr ve smyslu § 2 čís. 1 cís. nař. ze dne 12. října 1914, čís. 275 ř. z. Pojem nápadného nepoměru je relativní a dlužno takovýto nepoměr spatřovati všude tam, kde rozdíl mezi hodnotou plnění a vzájemného plnění je ve značném nepoměru k obyčejné, konkrétními poměry ospravedlněné hodnotě. V případě, o němž jde, odpovídá oněch 6 K, jež si obžalovaná dala zaplatiti při poskytnutí jednotýdenní zápůjčky 50 K a pak při prodloužení jejím na druhý týden, 624 proc. zúročení kapitálovému. To je hospodářská výhoda, kterou označiti dlužno za přílišnou i když se přihlíží ku zcela mimořádným poměrům doby i k eventuelnímu nebezpečí ztráty zapůjčené a nezajištěné jistiny, poněvadž by obžalovaná při normálním, se zásadami slušnosti a mravnosti, jakož i se zákonitými předpisy slučitelném využitkování uvedené jistiny nemohla ani pomýšleti na tak enormní úroky. Vzhledem k tomu jest majetková hodnota toho, co dlužník obžalované poskytl a toho, co od ní obdržel, v takovém nepoměru, jež se zdravými hospodářskými zásadami nelze absolutně srovnati a který právem označiti dlužno za »nápadný« ve smyslu citovaného zákonného ustanovení. Poněvadž pak nalézací soud zjišťuje a odůvodňuje a zmateční stížnost ani v odpor neběře, že obžalovaná vykořistila tíseň dlužníka, válečného to invalidy, k těžším pracem nezpůsobilého, jenž hleděl si půjčkou u obžalované opatřiti nepatrný provozovací kapitál k nákupu a prodeji hadrů a odpadků, by si z docíleného výdělku zjednal potřebné živobytí pro sebe a svou nevěstu, je odsouzení obžalované právně bezvadným. Na věci nemůže ničeho měniti okolnost, že dlužník zapůjčené mu jistiny dle tvrzení stížnosti dosud nesplatil, poněvadž trestné jednání bylo dokonáno v okamžiku, kdy si obžalovaná poskytnouti dala ony přespřílišné majetkové výhody.

Čís. 290.

Ke skutkové podstatě zločinu podílnictví na krádeži (§ 185 tr. z.) stačí po stránce subjektivní, by pachatel věděl, že věc, kterou ukrývá nebo na sebe převádí, pochází z krádeže; dalšího úmyslu, najmě ziskuchtivého, se nevyhledává.

Důvodu beztrestnosti dle § 2 lit. g) tr. z. nemůže se dovolávat ten, kdo se dostal vlastní vinou do tvrzeného stavu nouze.

(Rozh. ze dne 25. října 1920, Kr I 450/20.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací vyhověl po ústním líčení zmateční stížnosti státního zastupitelství do rozsudku krajského soudu v Chebu ze dne 21. dubna 1920, pokud jím byla obžalovaná zproštěna dle § 259 čís. 3 tr. ř. z obžaloby pro zločin podílnictví na krádeži dle §§ 185, 186 a) tr. z., rozsudek v odpor vzatý zrušil a vrátil věc soudu prvé stolice, by ji znovu projednal a rozhodl.

D ů v o d y:

Obžaloba vinila obžalovanou, že se dopustila zločinu podílnictví na krádeži tím, že ukrývala kradené kuřivo a že jí z celkové hodnoty věci bylo známo, že krádež byla spáchána způsobem zločinným. Rozsudek zjistil, že obžalovaná koupila od Otomara S-a pět krabic cigaret po 52 K za 100 kusů, že tyto cigarety pocházely z krádeže, spáchané Otomarem S-em a Janem L-em, nenabyl však přesvědčení o tom, že by obžalovaná byla bývala tato okolnost známa v době, kdy cigaret nabyla. Zjistil však dále, že obžalovaná popřela, že má cigarety v držení a nevydala jich ani potom, když jí četnický strážmistr sdělil, že cigarety, které od Otomara S-a koupila, jsou kradené, až jí bylo pohroženo domovní prohlídkou. Soud neshledal ani v tomto jednání obžalované ukrývání, trestné dle § 185 tr. z., vysloviv, že obžalovaná nejednala ze zlého úmyslu, nýbrž z obavy, by na sebe neuvalila důchodkové trestní vyšetřování, poněvadž koupené cigarety pocházejí z ciziny. Státní zastupitelství vytýká právem tomuto výroku zmatečnost dle čís. 9 a) § 281 tr. ř. Právní omyl nalézacího soudu záleží v tom, že přehlédl, že ke skutkové podstatě zločinu podílnictví na krádeži po stránce subjektivní stačí, by pachatel věděl, že věc, kterou ukrývá nebo na sebe převádí, pochází z krádeže. Dalšího úmyslu, nanejvýš ziskuchtivého, se nevyhledává. Poněvadž pak rozsudek sám nepřímo vyslovuje, že obžalovaná byla si po sdělení četnického strážmistra vědoma, že drží, ukrývá věc kradenou, nelze vylučovati subjektivní stránku skutkové podstaty poukazem na pohnutku jejího jednání. Chtěl-li však soud nalézací svým výrokem, že chybí na straně obžalované zlý úmysl, říci, že obžalovaná jednala z neodolatelného donucení, že jest zde důvod vylučující trestnost dle § 2 g) tr. z., byl také tím porušen zákon, poněvadž obžalovaná se dostala do tvrzeného stavu nouze svou vlastní vinou, tím, že koupila kuřivo u osoby, k prodeji neoprávněné, způsobem přičícím se trestnímu zákonu důchodkovému, a nemohla by se tudíž důvodně odvolávat na beztrestnost dle § 2 lit. g) tr. z.

Čís. 291.

Nesprávnost předsedova resumé není důvodem zmatečnosti dle § 344 čís. 8 tr. ř.

106 I 1155/21

(Rozh. ze dne 26. října 1920, Kr I 501/20.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací zavrhl dle § 4 čís. 1 a § 1 čís. 2 zákona ze dne 31. prosince 1877 čís. 3 ř. z. na rok 1878 již v zasedání neveřejném zmatečnou stížnost obžalovaného do rozsudku porotního soudu v Jičíně ze dne 15. června 1920, mimo jiné z těchto

d ů v o d ů:

Zmatečná stížnost obžalovaného uplatňuje číselně zmatečný důvod § 344 čís. 8 tr. ř., poněvadž prý předseda dal porotcům nesprávné poučení, klada ve svém resumé obzvláštní důraz na to, že obžalovaný schopen